

פיליפינים: פרוו

בעוד הממשלה האמריקאית יוצאת להגנת קוריאנה מפני צבאותיו של הרצון הקומוניסטי המתקדמים במהירות, נשקפת סכנה פנימית למבצר האמריקאי העיקרי באסיה הדרומית — איי הפיליפינים.

באיים — שהם רפובליקה עצמאית להלכה — פועלות חבורות של "הוקים" הכפופות להנהגה קומוניסטית. חבורות אלה מטילות את חיתיתן על הארץ כולה בשדה תעופה אמריקאי כ-50 ק"מ מצפון למנילה (הבירה) היה צורך להגן חצי עוצר לילי אחרי שתרסר טייסים נהרגו ע"י ההוקים. אפילו באי קוריג'ור, שיש לו ערך סמלי רב בעיני כל אמריקאי אחרי הקרב המפורסם נגד היאפאנים, חדרו פרטיזנים אלה למחסן הנשק, פתחו את דלתות הפלדה והריקו לאיטם את כל המחסן.

אחת הסיבות להתגברות הפרטיזנים: הכלכלה הפיליפינית קרובה לפשיטת רגל, וממשלת הנשיא קורינאו היא כה מושחתת וחמסנית שהאמריקאים עצמם תובעים ממנה לדאוג יותר לשלום ההמונים.

מונים: הושלם הסדר

כל שנה נערכת תפילה מיוחדת במסגד הגדול של טונים ביום ה-15 לצום רמאזן בהשתתפותם של נכבדי המדינה ובראשם הבין של טונים.

לחגיגת השנה התכוננו תושבי העיר טונים עוד מראשית החודש. אין זה מאורע דתי בלבד, תהיה זו ההזדמנות להפגנה פוליטית גדולה נגד השליטים הצרפתים הורים — הפרנצ'יזם השנוא.

מעצמה אימפריאליסטית אחרת היא תה מניחה לאספסוף להפגין את שני אורו ולצווח את סיסמאותיו הלאומניות. כך נהגו הבריטים במצרים ובעיראק. אם רצו ה"ילידים" להפגין ולהשתולל, היתה ניתנת פקודה לכוחות הבריטיים להשאר במחנותיהם ולא להתערב. למח"רת היו חוזרים העירה, ו"האינדינטי" נשכח.

אך לא כך פועלים הצרפתים. הם תמיד הצטיינו בעמדתם ה"מעשית" יור"ת, בגישה "ישירה", אם ה"ילידים" ר"ר צים להפגין נגדם, ימנעו בעדם, אפילו

בכוח. כך נהגו בסוריה, בלבנון ובהודו סין, עד שאולצו לפנות את הארצות הללו, וכך פעלו בצפון אפריקה, ערש האימפריאליזם הצרפתי.

לכן, כשהתקלה ההמונית ברחבה שלפני המסגד הגדול בטונים, היו כבר מוצבות יחידות הצבא הקולוניאלי הצרפתי — סנגלים שחורים חמושים ומזויינים.

הטוניםאים הבינו מיד כי הצרפתים התכוונו ברצינות, כי סנגלים ומוגריבים הנם אויבים מושבעים. הסנגלים יצאו ממחנותיהם רק כשהיה צורך, "להשליט סדר", ולא העזו לבקר ברובעים הערבים אלא בקבוצות גדולות.

בכל זאת המשיך הקהל לצווח את סיסמאות הבונו ולהתפרע, וכאשר הוציאו הבין ופמליתו, לא ידעה התלהבות הטוניםאים כל גבול. הם החלו מתקיפים את "שומרי החוק והסדר". הללו לא היו זקוקים להמרצה יתרה ממפקדיהם הצרפתיים. הם הטילו פצצות דמע לתוך ההמונים, וכשלא הועיל הדבר, פתחו באש מקלעים.

ההמונים התפור (מלבד אלה שלא יכלו) ובעיר טונים הושלט סדר.

צרפת:

הצד השני של המטבע

זוידקוט הוא כפר צרפתי בסביבת דנקורק. שם התנהל קרב קשה ועקשני בינו לבין המפלגה הגדולה בשנת 1940, ובו נהרגו למעלה מ-1400 חיילים צרפתיים.

עתה הופיע ספר בשם "סוף-שבוע בזוידקוט". המחבר, רנה מרל, מורה בית-ספר תיכון לפי מקצועו, מתאר בו את החי הקרב שבו השתתף כחייל בחיל הרגלים הצרפתי.

רבים נטלו את הספר לידם, בצפייה לקריאה מעודנת וסנטימנטלית של חי"מים ההירואים ההם. אמנם הספר הוא תיאור מדויק של אותם הימים, אולם דוקא בגלל הדיוק הזה, אין הוא מוצא חן בעיני קוראים רבים.

רנה מרל כתב את הספר הזה בסגנון הניאוריאליסטי בהביעו את כל הזוועה האכזריות הסבל והזוהמה של דבר זה הנקרא "מלחמה". כבר בהת-

חלת הספר הוא מתאר כיצד חייל צרפתי אחד הורג שני חבריו כשהוא מוצא אותם אונסים בחורה צרפתייה מן הכפר השכן. ואת כל זה הוא כותב במלים מתוך "מילון" של החיילים עצמם.

צרפת, בדרך כלל, אינה נדהמת משיפה "נכח" ביצירות ספרותיות. היא דנה ספר לפי ערכיו האמתיים ולא לפי הצעקות שמקימים בורגנים נדהמים, מרל

מנהיג המורדים הפיליפינים לואי טארוק (שני משמאל) קוראים להם הוקים

לרכב את זעמו של הכומר, הוא החזיר אותה עם התשובה: "לאות הבונו של עניי זוידקוט".

תשובתה של האקדמיה לכל ההמולה הזאת היתה: "אמנם מכל 'סוף-שבוע בזוידקוט' ביטויים חפשיים וסצינות אכזריות, אולם — לצערנו — ביטויים וסצינות אלו הם רק בטוי המלחמה עצמה".

והתפוצה של הספר, כמוכר, לא סבה לה מאומה. אולם בזוידקוט אין קוראים אותו אלא בסתר.

ארגונינה: שערוריה

תחנת השידור של בואנוס-אירס נסגרה ליממה אחת ונאסר עליה לערוך תוכניות בהשתתפות הקהל, אחרי שערוריה שהיתה לשיחת היום במדינה.

במשך שנתיים ניסה ויקטור ברנרדו, סטודנט למשפטים, לזכות בפרס בתחרות ריווייה-הקוין של הרדיו. השבוע האחרון המזל והוא ידע את התשובה לשאלה המזכה אותו בפרס של 6250 פזוס (280 ל"י). הקריין הזריז ניצל את ההזדמנות ושאל אותו: "מה תעשה בכסף זה?" ברנרדו ענה: "אתרום את כל הכסף למוסד לעזרה סוציאלית...". פני הקריין קרנו. הקהל חשב שהכוונה למוסד הצדקה של אוהה פרו, אשתו היפה של הדיקטטור הפאשיסטי, אולם בורנרדו המשיך — "של המפלגה הסוציאליסטית שאני חבר בה". הקהל פרץ בתשואות ספונטניות — והקריין המסכן פוטר.

* החוג להתידודות בלונג ביץ' בארצות הברית הודיע למשטרה כי גנב שהתפרץ לתוך מועדון הוציא משם רשימה שכללה את שמותיהן, כתובותיהן, גילן, ותמונותיהן של למעלה ממאה נשים. בכסף שהיה במשרד לא נגע.

תחרות מלכת-אירופה 1950 בכריטיניה...תמיד הנכונה

תחרות מלכת-אירופה 1950 בצרפת...במקום הנכון...